

Arrest

nr. 168 204 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2016 met refertenummer 59992.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren te Grozny op 15/07/1976. Uw ouders zijn eveneens van Tsjetsjeense origine maar zouden over het Georgische staatsburgerschap beschikken en zijn althans in Georgië woonachtig. U huwde in 1994 met O.K.D., (roepnaam O.). Jullie kregen samen drie kinderen, Z.D. (ov 7.868.875), M.D. (ov 8.026.338) en Mu.D. (ov 7.735.157), en woonden in het huis in de Oktyabrsky-district in Grozny dat uw echtgenoot van uw ouders overkocht. Uw echtgenoot werkte als handelsreiziger en was daardoor wel vaker enkele dagen van huis.

Vanaf het jaar 2000 kwam u te weten dat uw echtgenoot actief was bij de rebellen. Hij streed aanvankelijk onder de leiding van Doku Umarov, maar stapte naderhand over naar de eenheden van Ruslan Gelaev. Uw echtgenoot schopte het tot emir en leidde één van de eenheden onder Gelaev, een eenheid waarin ook uw broer M. vocht. M. sneuvelde op 17 oktober 2002, uw echtgenoot liet enkele dagen later, op 23/10/2002, eveneens het leven. U heeft het lichaam van uw echtgenoot nooit gezien, maar vernam dat hij sneuvelde en in het bos begraven werd.

Na zijn dood liet u een valse overlijdensakte opmaken om de omstandigheden van zijn overlijden te verdoezelen voor de autoriteiten. U ontving een weduwepensioen en werkte enkele jaren als verkoopster in een kledingwinkel. Vanaf maart 2011 liep u stage in een apotheek op de centrale markt in Grozny, waar u de laatste 6 maanden voor uw vertrek ook officieel tewerkgesteld was als assistent van de verkoper. Tijdens weekends bestierde u de apotheek alleen. Op een zaterdag, ergens in juni of juli 2012, werd u tegen sluitingstijd in de apotheek aangesproken door een man. Hij vroeg u om hem een grote hoeveelheid medicatie te verkopen die normaal gezien enkel op voorschrift mocht worden verkocht. U weigerde, waarna de man u vertelde dat hij uw echtgenoot gekend had en samen met hem gevochten had. Hij wist u te overtuigen om de medicatie aan hem te verkopen. Ook nadien kwam hij nog enkele keren langs. De laatste keer was in oktober 2012. Eind oktober stuurde hij u een sms om u te waarschuwen dat u moest onderduiken indien u daartoe de kans zag. U was wat ongerust, maar ging toch werken zoals gebruikelijk.

Enige tijd verliep alles normaal, tot u zo'n twee maanden later op weg naar uw werk achtervolgd werd door een wagen zonder nummerplaat, met geblindeerde ruiten. De volgende dag herhaalde het scenario zich. De wagen sneed u de pas af, waarna u door de twee inzittenden benaderd werd. De mannen lieten uitschijnen dat ze op de hoogte waren van uw doen en laten en van het verborgen verleden van uw overleden echtgenoot. U deinsde achteruit en verloor het bewustzijn. Toen u bijkwam werd u door twee toegesnelde vrouwen naar het huis van uw schoonouders begeleid, waar u een kalmerende injectie kreeg toegediend van de opgeroepen ambulanciers. De volgende dag vertelden uw dochters u dat ook zij waren benaderd door de inzittenden van een zwarte wagen, die hen in de auto wilden lokken met toespelingen op hun vader. Hierna besloot u thuis te blijven, de kinderen eveneens binnen te houden en het huis een desolate aanblik te geven, zodat men er vanuit zou gaan dat jullie met de noorderzon vertrokken waren.

In mei 2013 verliet u de Russische Federatie. U spoorde van uw huis in Grozny naar Moskou per trein. Van daaruit reisde u verder door naar Wit-Rusland, waarna u via Polen naar Duitsland trok. Zowel in Polen als in Duitsland diende u een asielaanvraag in. Toen men in Duitsland dreigde u naar Polen terug te sturen besloot u vrijwillig het land te verlaten en verder te reizen naar België, waar u op 11/07/2013 aankwam en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

In het kader van de Dublin-richtlijn werd Polen verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. Daarom werd u op 18/09/2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing 26 quater betekend. U bood zich echter niet aan bij de Poolse autoriteiten, maar reisde illegaal, verborgen in een vrachtwagen, van België naar Oekraïne. Uw minderjarige kinderen liet u in België achter. Daarop dienden uw dochters een eigen asielaanvraag in, dewelke beiden werden afgewezen op 02/07/2015. Het beroep tegen deze beslissing is nog steeds hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zowat een maand later, op 04/08/2015, keerde u illegaal vanuit Oekraïne naar België terug, andermaal verborgen in een vrachtwagen. Op 06/08/2015 arriveerde u in België, waar u diezelfde dag een tweede asielaanvraag indiende.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de ordediensten vreest omdat uw echtgenoot, die sneuvelde in 2002, streed bij de rebellen en omdat u zelf in 2012 illegaal medicatie verkocht aan een strijdmakker van uw echtgenoot. Echter, u heeft uw asielaanvraag om onderstaande redenen niet aannemelijk weten maken.

Uw verklaringen over de evolutie van de problemen die u zou ondervonden hebben zijn immers uiterst merkwaardig te noemen. Zo zou u reeds in oktober 2012 zijn gewaarschuwd door de rebel aan wie u medicatie verkocht, maar sloeg u dit advies in de wind en zette u uw leven en werk als vanouds verder (CG p.18). Uw verklaring voor uw opmerkelijke risicogedrag kan niet als redelijk worden aanvaard: u motiveerde uw gedrag slechts door te stellen dat u ervan uitging dat de waarschuwing niet op uzelf betrekking had, maar dat de man zelf in de problemen zat (CG p. 18). Gezien uw collaboratie met de rebellen, aan wie u illegaal medicatie verkocht zonder enige voorzorgsmaatregel te treffen (CG p.17), hetgeen op zich reeds een erg gevaarlijke onderneming is in de Tsjetsjeense context, mist dergelijke uitleg ernst.

Toen u twee maanden na deze waarschuwing daadwerkelijk op straat benaderd werd door twee mannen, besloot u onder te duiken. U deed dit vreemd genoeg in uw eigen huis, en dit van eind december 2014 tot uw vertrek in mei 2015 (CG p.19-20). Dergelijke verklaringen missen ernst. Het is immers weinig aannemelijk dat u zou besluiten om zich te verbergen, net op die plaats waar men u of uw echtgenoot - van wie men zou denken dat hij nog in leven zou zijn - in eerste instantie zou komen zoeken. Eigenaardig genoeg zou in heel deze periode voor zover u weet ook niemand bij u thuis of het naburige huis van uw schoonfamilie zijn langs geweest om jullie te zoeken (CG p. 21). Geconfronteerd met uw onaannemelijk riskante handelswijze én de vaststelling dat zich desondanks ook geen problemen meer zouden hebben voorgedaan, kon u wederom geen redelijke verklaring verschaffen. U repliceerde slechts : "wat moest ik anders doen?", "Ze laten nooit weten dat ze je zoeken. Ze doen dat anoniem. (...)"(CG p. 20), en stelde u dat uw schoonmoeder op uw werk en op de school had gezegd dat jullie vertrokken waren, waardoor men mogelijk dacht dat jullie vertrokken waren. Aangezien u verklaarde te vrezen om gearresteerd, gefolterd en vermoord te worden (CG p.20), wat erg zwaarwichtige feiten zijn, is dergelijke zwakke uitleg niet afdoende.

Verder zij ook in herinnering gebracht dat reeds in het kader van de asielaanvragen van uw dochters grondig onderzoek door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, werd verricht naar het overlijden van uw man op 23 oktober 2002 maar dat geen informatie werd teruggevonden over dit overlijden van uw man, die luidens uw verklaringen nochtans een leidende functie had bekleed bij de rebellen. Een kopie van dit researchverslag werd bij uw administratief dossier gevoegd.

Er zijn nog meer elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraven. Zo blijkt uit de informatie in het internationaal paspoort van uw zoon dat dit document hem werd uitgereikt op 19/04/2013, zijnde 4 maanden na de start van uw onderduiken en enkele weken voor uw uiteindelijke vertrek. Uit de kopie van zijn binnenlandse paspoort, voorgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag, blijkt bovendien dat dit binnenlandse paspoort hem in januari 2013 werd uitgereikt, dat dit document vervolgens in maart 2013 van een woonregistratiestempel werd voorzien en dat er in april 2014 tot slot een stempel werd ingebracht die de aflevering van een internationaal paspoort markeert. Deze verschillende administratieve handelingen, voor dewelke jullie zich tot de autoriteiten dienden te wenden, vonden dan ook allen plaats in de periode dat u en uw kinderen ondergedoken zouden geleefd hebben. Deze vaststelling levert een sterke bijkomende indicatie van de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts werd vastgesteld dat u en uw dochter M.D. verklaringen aflegden met betrekking tot jullie verblijfplaats in de zomer van 2012, die tegenstijdig zijn aan de beschikbare documenten. U ontkende zelf ooit in Georgië verbleven te hebben (CG p. 3), en verduidelijkte dat u slechts hooguit tweemaal voor telkens twee dagen naar Georgië reisde om uw ouders te bezoeken (Ibid.). Dit zou bovendien reeds "heel lang geleden" geweest zijn (Ibid.). Ook uw dochter verklaarde dat ze nooit eerder in Georgië was, en dat ze u slechts op 12 jarige leeftijd naar het buitenland zou vergezeld hebben toen u een medische behandeling moest ondergaan (verklaringen dochter M.D., CG II p. 5-7). Nochtans blijkt uit het paspoort van uw dochter dat zij kort voor jullie vertrek uit de Russische Federatie, met name van 15/06/2012 tot 23/08/2012 in Georgië was. Toen zij hier in het kader van haar asielpprocedure mee geconfronteerd werd, ontkende ze slechts, zonder hiervoor een verklaring te kunnen bieden (verklaringen M.D., CG II p.5-7). Er rijzen dan ook sterke vermoedens dat jullie bewust informatie met betrekking tot jullie laatste verblijfplaatsen achterhouden.

Dergelijke vaststelling is zwaarwichtig, te meer aangezien uit uw relaas moet blijken dat u net in deze omstreden periode meermaals bezocht zou zijn geweest door een rebel, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd voor de problemen die u deden besluiten uw land van herkomst te verlaten.

Behalve dat u geen duidelijkheid schept over een mogelijk verblijf in Georgië, rijst bijkomend het vermoeden dat u informatie over een eventueel verblijfsstatuut of zelfs staatsburgerschap achterhoudt. Immers, zo zouden uw ouders het Georgische staatsburgerschap bezitten, dragen uw beide ouders een Georgische familienaam en woonden ze eerder al in Georgië, nog voor hun terugkeer naar daar in 2002 (CG p. 2-3). Toch stelt u zelfs niet bij benadering te weten sinds wanneer uw ouders het Georgische staatsburgerschap genieten (CG p.3). Uw onwetendheid en vage verklaringen over het staatsburgerschap van uw ouders is weinig aannemelijk, te meer gezien voorgaande vaststelling met betrekking tot het achterhouden van een recent en langdurig verblijf in Georgië. Ook uw zus verblijft inmiddels in Georgië, u vermoedt slechts dat zij eveneens het Georgische staatsburgerschap geniet (CG p.7). Er mag verwacht worden dat u beter op hoogte bent van de nationaliteit van uw naaste familieleden. Immers, hoewel u beweerde een slechte relatie te hebben met uw ouders (wat kan betwist worden, gezien het vermoeden dat u in de zomer van 2012 lange tijd bij hen op bezoek was), blijkt uit uw verklaringen dat uw contact met uw zus wél normaal verloopt (CG p.13).

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrees grotendeels gestoeld is op de diensten die u als apotheekassistente aan de rebellen leverde (CG p.16). Er dient echter vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs weet voor te leggen van uw werk in apotheek, hoewel u er reeds enige tijd werkte, waarvan de laatste 6 maanden bovendien officieel (CG p.10). U gaf zelf nochtans aan dat dergede lijke documenten gewoon thuis zouden liggen (Ibid.). Uw verklaringen over uw samenwerking met deze man doen verder de wenkbrauwen fronsen. Uw verklaringen dat deze rebel, die nog met uw echtgenoot zou gestreden hebben, gewoon langskwam in de apotheek en u daar ter plaatse probeerde overtuigen om hem de medicatie te verkopen, en daarbij ook vertelde over de gewapende strijd en het wedervaren van uw echtgenoot, is immers weinig aannemelijk. Zo blijkt uit informatie dat de strijdende groepen uiterst voorzichtig te werk gaan, omdat ze weten dat het risico op verraad erg groot is. Dat deze man u dan gewoon in de apotheek zelf aansprak om medicatie te kopen, met alle risico's op betrapping van dien, hoewel hij u nochtans wist wonen en eerder al op straat had gezien (CG p. 16), is dan ook onaannemelijk roekeloos. Dat u hem bovendien de gevraagde medicijnen (in grote hoeveelheid en zonder voorschrift) diezelfde dag nog zou hebben verkocht, zonder enige voorzorgsmaatregel (CG p.16-17), is evenmin geloofwaardig. Immers, gezien de medicijnen enkel op voorschrift mochten worden verkocht en het naar eigen zeggen grote hoeveelheden waren (Ibid.), is het onaannemelijk dat u zo onvoorzichtig en roekeloos zou zijn geweest bij de verkoop ervan. Hiermee geconfronteerd stelde u slechts dat dit op geen enkele manier zou opvallen, wat niet te rijmen valt met uw initiële weigering om de medicatie te verkopen, onder aanhaling dat de regels dit niet toelieten en dat u voor niemand anders deze uitzondering zou maken (CG p.16-17).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 januari 2016 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster legt uit dat zij in haar eigen huis onderdook omdat zij *“niets anders (kon) doen”*. Ze stelt dat zij de indruk gaf *“alsof ze daar niet meer woonden door karton te plaatsen op de ramen en alles op slot te doen”*.

Verzoekster wijst erop dat haar echtgenoot een rebel was en dat ze hierdoor *“vreesde om gearresteerd, gefolterd en vermoord te worden”*. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt volgens haar *“dat de familieleden van rebellen slachtoffer worden van vergeldingsacties”* en *“dat familieleden van rebellen het risico lopen om verschillende soorten druk te ondervinden vanwege de autoriteiten”*. Zij meent aldus *“dat er het risico bestaat dat op haar druk zal worden uitgeoefend om over te gaan tot bekentenissen dat haar echtgenoot in leven is”*.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoekster dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt *“dat de autoriteiten zich in hun strijd tegen de rebellie schuldig maken aan misbruiken, vaak gepaard gaand met geweld : onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen/ontvoeringen, foltering tijdens detentie, buitengerechtelijke executies, collectieve vergeldingsacties zoals brandstichting in de huizen van familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en haar vluchtelingenstatus te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters verklaringen dat zij de ordediensten dient te vrezen omdat haar echtgenoot, die sneuvelde in 2002, bij de rebellen streed en omdat zij zelf in 2012 illegaal medicatie verkocht aan een strijdmakker van haar echtgenoot.

2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier - "COI Case: TCH2015-011" van 17 mei 2015 - blijkt dat de documentatiedienst CEDOCA onderzoek verrichtte naar het overlijden van verzoeksters man op 23 oktober 2002, maar dat geen informatie werd teruggevonden over dit overlijden, hoewel haar man een leidende functie bij de rebellen zou hebben bekleed. Verzoeksters verklaring dat haar man een leidende rebel was wordt hierdoor ontkracht alsook dat verzoekster omwille van het hoger profiel van haar man, zelf in de negatieve aandacht kwam.

2.5. Aangaande haar werk in apotheek legt verzoekster geen enkel begin van bewijs neer, hoewel zij er reeds enige tijd werkte, waarvan de laatste 6 maanden officieel (gehoor, p. 10), en zij aangaf dat dergelijke documenten bij haar thuis zouden liggen. Indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht nochtans worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Verzoekster laat na aan te tonen dat zij alles in het werk heeft gesteld om enige bewijsstukken van haar werkzaamheden te bemachtigen. Verzoeksters verklaringen zijn eveneens onvoldoende om deze beweringen hard te maken.

2.6. Voorts zijn haar verklaringen over de problemen die zij omwille van haar werk als apotheekassistente zou hebben gekend onaannemelijk. Zij stelde dat er een rebel, die nog met haar echtgenoot zou gestreden hebben, op een dag langskwam in de apotheek en haar daar ter plaatse probeerde overtuigen om hem de medicatie te verkopen, waarbij hij vertelde over de gewapende strijd en het wedervaren van haar echtgenoot (gehoor, p. 16). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de strijdende groepen uiterst voorzichtig te werk gaan, omdat ze weten dat het risico op verraad erg groot is. Dat deze man derhalve het risico nam verzoekster in de apotheek aan te spreken om meteen diezelfde dag nog medicatie te kopen, hoewel hij haar ook wist wonen en eerder al op straat zag, is bijgevolg geheel onaannemelijk. Voorts verklaarde verzoekster dat zij hem de gevraagde medicijnen (in grote hoeveelheid en zonder voorschrift) diezelfde dag nog zou hebben verkocht, zonder enige voorzorgsmaatregel (gehoor, p. 16-17), terwijl zij eerder aangaf dat zij eerst weigerde de medicatie te verkopen omdat de regels dit niet toelieten en zij voor niemand anders deze uitzondering zou maken (gehoor, p. 16-17). Verzoeksters verklaringen zijn eveneens ongeloofwaardig nu ze deze enkel als afzonderlijke feiten aanbrengt terwijl kan verwacht worden dat de verkoop zonder voorschrift van grote hoeveelheden medicijnen de eigenaar van de apotheek zal verontrusten. Verzoekster blijft zich hiervan niet bewust en blijft bij louter loze beweringen.

2.7. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster reeds in oktober 2012 werd gewaarschuwd door de rebel aan wie zij de medicatie verkocht, maar dat zij deze waarschuwing kennelijk niet serieus nam en gewoon haar leven en werk als vanouds verderzette (gehoor, p. 18).

2.8. Verzoeksters bewering dat zij uiteindelijk in december 2014 onderdook tot haar vertrek in mei 2015 kan niet blijken nu ze gewoon in haar eigen huis bleef (gehoor, p. 19-20). De uitleg in het verzoekschrift dat zij in haar eigen huis onderdook omdat zij "*niets anders (kon) doen*" en dat zij de indruk gaf "*alsof ze daar niet meer woonden door karton te plaatsen op de ramen en alles op slot te doen*" doet hieraan niets af. Bovendien stelt verzoekster in deze periode tal van handelingen die slechts kunnen bevestigen dat verzoekster niet geheim leefde. Ze heeft immers talrijke administratieve stappen gezet die geleid hebben tot de uitreiken van een internationaal paspoort voor haar zoon op 19 april 2013, en het binnenlands paspoort van haar zoon in januari 2013 dat in maart 2013 van een woonstregistratiestempel werd voorzien en waarin ook in april 2014 werd gestempeld dat hem een internationaal paspoort werd uitgereikt. Hieruit kan slechts blijken dat verzoekster niet onderdook maar integendeel voortdurend vrij haar administratieve overheden benaderde. Verzoekster kan dan ook geen vrees voor deze autoriteiten aannemelijk maken, laat staan een onderduiken. Ten slotte stelde verzoekster dat in heel deze periode van "*onderduiken*", voor zover zij weet, niemand bij haar thuis of het naburige huis van haar schoonfamilie zijn langs geweest om hen te zoeken (gehoor, p. 21), wat slechts kan beamen dat verzoekster niet vervolgd werd.

2.9. Ten slotte legde verzoekster, net als haar dochter M.D, incoherente verklaringen af met betrekking tot de verblijfplaats van de familie in de zomer van 2012. Verzoekster ontkende ooit in Georgië

verbleven te hebben (gehoor, p. 3) en verduidelijkte dat zij *“heel lang geleden”* hooguit tweemaal voor telkens twee dagen naar Georgië reisde om haar ouders te bezoeken. Haar dochter verklaarde dat ze nooit eerder in Georgië was (gehoor M.D., p. 5-7) wat duidelijk gelogen is nu uit haar paspoort blijkt dat zij, kort voor het vertrek uit de Russische Federatie, van 15 juni 2012 tot 23 augustus 2012 in Georgië was. Verzoekster en haar dochter houden aldus informatie achter omtrent hun verblijfplaats in de zomer van 2012 wanneer verzoeksters beweerdelijk net in deze periode meermaals bezocht zou zijn geweest door een rebel, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd voor de problemen die hen deed besluiten haar land van herkomst te verlaten.

2.10. De bestreden beslissing stelt dat er dan ook ernstige redenen zijn te vermoeden dat verzoekster een verblijfsstatuut of zelfs staatsburgerschap van Georgië achterhoudt. Uit haar verklaringen blijkt dat haar ouders het Georgische staatsburgerschap bezitten, dat haar beide ouders een Georgische familienaam bezitten en dat haar ouders eerder al in Georgië woonden, nog voor hun terugkeer naar daar in 2002 (gehoor, p. 2-3). Ook verzoeksters zus zou inmiddels in Georgië verblijven. Verzoekster beweert echter zelfs niet bij benadering te weten sinds wanneer haar ouders het Georgische staatsburgerschap genieten (gehoor, p. 3), noch of haar zus eveneens het Georgische staatsburgerschap geniet (gehoor, p. 7). Dergelijke onwetendheid kan uiteraard niet overtuigen, temeer gezien zij in de zomer van 2012 vermoedelijk lange tijd bij haar ouders op bezoek was en zij een goed contact heeft met haar zus (gehoor, p. 13).

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van *“COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie”* van 22 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. De verwijzingen naar de informatie in het administratief dossier en de stelling in het verzoekschrift dat uit deze informatie blijkt *“dat de autoriteiten zich in hun strijd tegen de rebellie schuldig maken aan misbruiken, vaak gepaard gaand met geweld : onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen/ontvoeringen, foltering tijdens detentie, buitengerechterlijke executies, collectieve vergeldingsacties zoals brandstichting in de huizen van familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra”* doet geen afbreuk aan het voorgaande besluit omtrent het aan de gang zijn van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.14. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK